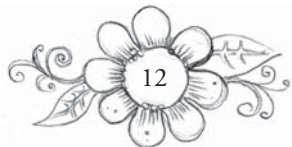

*Zábavu dnes budem mať,
púčik na kvet premieňať...“*

Vtom Belka ucítila, ako jej niečo steká po kožušku. Začínalo pršať! Kvapky hlasno plieskali na listoch. Belka sa usmiala, voda ju poštekľila na ňufáčiku. Dážď mala rovnako rada ako slniečko – pomáha predsa rásť kvetom!

Belka zavrtela ružovým zamatovým ňufáčikom. Lístie a hlina a mladé rastlinky v daždi nádherne voňali. Všetko bolo zelené a svieže.

Keď dokončím svoju prácu, Kúzelný les

bude ešte krajší! pomyslela si. Zamávala krídlami a od radosti spravila premet. Už čoskoro sa všade rozžiaria nádherné kvety!

Dážď ustal rovnako rýchlo, ako prišiel, a o chvíľku už opäť svietilo slniečko.

„Nemám času nazvyš,“ povedala si Belka. „Musím sa poponáhľať na Zvončekovú lúku. Sú tam stovky zvončekov, ktoré čakajú iba na to, kedy ich otvorím.“

Rozletela sa pomedzi stromy a pokračovala vo svojej pesničke:

